

XXVIII.

Betænkning

over

det fra Folkethinget tilbagefendte

Lovforslag indeholdende nogle Bestemmelser om forskjellige Fallitvæsenet vedrørende Retsforhold, samt om Behandlingen af Fallitboer og andre Boer.

(Afgiven af Landsstingets Udvalg.)

Hvorvel det ikke er i en lidet forandret Skikkelse, at dette Lovforslag er vendt tilbage til Landsstinget, vil en nærmere Undersøgelse dog vise, at dette for en stor Deel hidrører fra Omskrivninger af de foresundne Bestemmelser, hvorved disses Indhold er tydeligere forklaret, og enkelte Sætninger afsøiede, der kun udtale, hvad der alt er gjældende Ret. Forsaavidt kan Udvalget ikke have Noget at erindre mod de foretagne Forandringer, og om end enkelte synes temmelig overflødige — saasom Begyndelsen af § 10 eller Bestemmelsen i § 5, at Skifterettens Udlæg skulle erstattes af Boet, — maae andre ansees for ret heldige — saasom naar der i § 10 udtrykkelig gjøres Undtagelse for de Tilfælde, hvor Fallitten forinden Falliten har erhvervet Eiendomsret over Varer, som først efter samme komme Boet tilhænde, eller det i § 13 udtrykkelig udtales, at Fordringer, der erhverves efter en tidligere paadragen Forpligtelse, med Hensyn til Liquidationsretten skulle betragtes som erhvervede, da Forpligtelsen blev paadragen, eller naar det i § 2 gjøres klart, at samme ikke kommer til Anvendelse paa Domme og Forlig, som ere thinglæste forinden Lovens Kundgjørelse.

Naar i §§ 1 og 2 de deri indeholdte Bestemmelseres Virksomhed er udstudt til 3 Maanedeg efter Lovens Udgivelse, da anseer Udvalget, i hvis Midte disse Spørgsmaal alt tidligere have været drøftede, dette vel ikke for nødvendigt, og det skønner navnlig ikke rettere, end at ved den sidste af disse Bestemmelser Hensynet til bestaaende Forhold er drevet for vidt, men paa den anden Side kan Sagen naturligviis ikke frembyde mindste Betænkelse.

Snarere vilde dette kunne være Tilfælde med Hensyn til Bestemmelsen i § 3 om en uberettiget, men forinden Falliten fuldbyrdet Gave, som Udvalget ikke kan billige, hvis det ikke blot er Erstatningen af den alt forbrugte Gaves Værdi, men ogsaa Tilbagegivelsen af den endnu i Modtagerens Besiddelse værende Gave, som skal betinges af, at han ved dens Modtagelse vidste eller i alt Fald formodede, at Giveren var insolvent; thi medens der kan tale Endeel for kun at paalægge ham den forsynvante Forpligtelse, hvor der findes en Medskyld fra hans Side, synes det ikke godt at kunne forsvares, at nægte Vindicattonen ogsaa mod bonæ fidei possessor,